

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εικοσιέξη μηνὸς Ἀπρίλη
καὶ μετανάσται φθάνουν ποικίλοι.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἑνὶακόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μετ' τὴν γλῶσσα.

Τριάντα τέσσερα μετρῶ καὶ χίλια,
ἀγῶνες, Στάδια, καὶ γι' ἄθλα ζήλεια.

Στοὺς γάμους τῆς ἐρατεινῆς τῶν Βασιλέων ἐγγονῆς.

Παντρεύεσαι 'στὴ Μοσκοβιά, τῆς Ἀλεξάνδρας κόρη,
μέ τοῦ Γουσταύου τὸ παιδί, τοῦ Σουηδοῦ τὰ γόρι,
κι' ἀπ' τῆς δικάῃς μας τῆς ψυχᾶς
πετοῦνε τόσαις προσευχαῖς
'στὸν οὐρανὸ γιὰ σένα,
χρυσόμαλλη Παρθένα.

Σὲ βλέπομε ζωγραφιστὴ μέ τόσο καρδιοκτύπι
καὶ μέ χαρὰ καὶ λύπη.
Χαρὰ γιὰτὶ παντρεύεσαι καὶ λευκοφόρα χαίρεις,
λύπη γιὰτὶ... τί νὰ τὸ πῶ... καὶ σὺ καλὰ τὸ ξέρεις.

Τῆς Ἀλεξάνδρας τὰ μικρὰ μέγαλωσαν βλαστάρια
κι' ἀκόμη δὲν ξεχάσαμε πόσα μαργαριτάρια
'κυλοῦσαν ἀπ' τὰ λαμπερά, τὰ ζαφειρένια μάτια της,
σὰν ἄφησε παντοτεινὰ τὰ παιδικὰ Παλάτια της.

Χαῖρε μέ τὸ Ρηγόπουλο τῶν Σουηδῶν, νυφοῦλα,
χαῖρε, καὶ κάποιος Ἀγγελος, ποῦ τώρα σ' εὐλογεῖ,
σοῦ ψιθυρίζει: μὴν ξεχνᾷς πῶς εἶς Ἑλληνοποῦλα
κι' ἀγάπης στέλλε φίλημα 'στὴ μητρικὴ σου γῆ.

Καὶ πὲς εἰς τὸ Ρηγόπουλο μιὰ μέρα νὰ σὲ φέρῃ
'στῆς λατρευτῆς μαννούλας σου τὰ γαπημένα μέρη,
καὶ μές 'στοὺς κήπους, ποῦ παιζε χαρούμενη παιδοῦλα,
νὰ πλέξης τὰ μαλλάκια σου μ' Ἑλληνικὴ μυρτοῦλα.

Λόγια τῶν φημφορόνων περὶ τῶν βασιλέων.

Φ. — Δὲν μοῦ λὲς ἐσὺ, ποῦ κάνεις τὸν σοφὸ μέσ' στὴν Ἑλλάδα,
τὴν ἐδάδασες ποτέ σου τοῦ γαϊδάρου τὴν φυλλάδα;

Π. — Δὲν τὴν ἐδάδασα, γαῖδοῦρι,
καὶ θὰ φᾶς καμμιά 'στὴ μούρη.

Φ. — Ἀμ' αὐτὸ τῆς Ἀλεποῦς τὸ μεγάλο παραμῦθι
δὲν τὸ ἐδάδασες ποτέ, Περικλέτο σαμιαμῦθι;

Π. — Δὲν τὸ ἐδάδασα ποτέ μου.
Φ. — Σὲ λυποῦμαι, φίλτατέ μου.

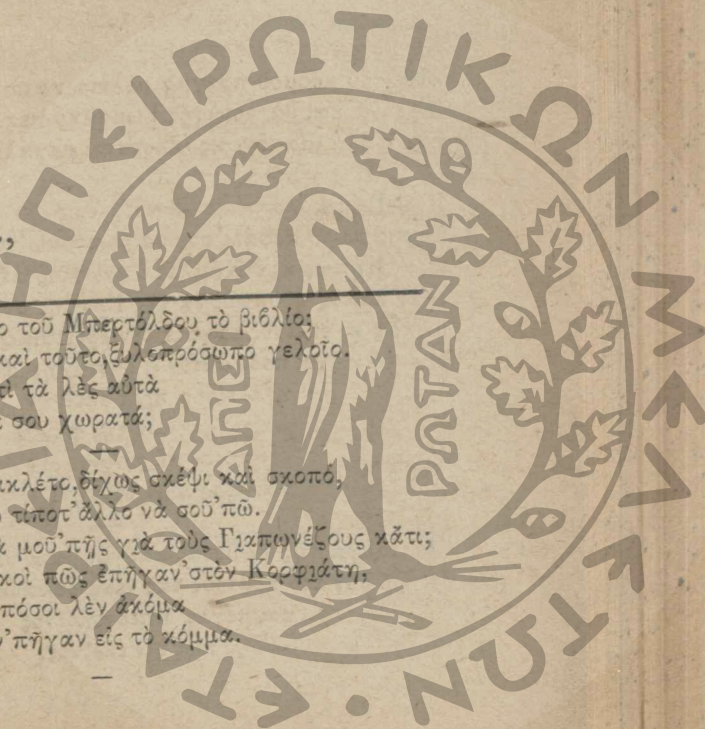
Ἀμ' ἐδάδασες ἐκεῖνο τοῦ Μπερτόλδου τὸ βιβλίο;
Π. — Δὲν τὸ ἐδάδασα καὶ τοῦτο, ἐλκεπρόσωπο γελοῖο.

Μὰ γιὰτὶ τὰ λὲς αὐτὰ
τᾶνοστά σου χωράτά;

Φ. — Σοῦ τὰ λέω, Περικλέτο, δίχως σκέψι καὶ σκοπὸ,
γιὰτὶ σήμερα δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ σοῦ πῶ.

Π. — Δὲν γνωρίζεις νὰ μοῦ πῆς γιὰ τοὺς Γερμανέζους καὶ;

Φ. — Βεβαίονουν μερικοὶ πῶς ἐπῆγαν 'στὸν Κορφιᾶτη,
μὰ καμπόσοι λὲν ἀκόμα
πῶς δὲν πῆγαν εἰς τὸ κόμμα.

Ἄλλοι πῶς θὰ ξαναπάνε,
ἄλλοι πῶς θὰ ξαναφύγουν,
καὶ τὰ χέρια τῶν κυτῶνε
καὶ μ' ἀφροὺς τὸ στόμ' ἀνοίγουν.

Τὶ συζήτησις μεγάλη
γὰ τοὺς Γιαπωνέζους πάλι,
τὶ κακό, τὶ φασαρία.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἄλλου
δὲν ἀκοὺς παρὰ Γαλοῦ,
Πόρτ-Ἀρθούρ καὶ Μαντζουρία.

Καὶ πολλοὶ φωνάζουν ζήτη
στὸν Νοτζή καὶ στὸν Κουρόκου,
καὶ στὸν στρατηγὸ τὸν Ἴτο,
δηλαδὴ τὸν Θεοτόκη.

Γεῖά σου, Τόγγο, Καμιμούρα, καὶ μεγάλε Γιαμαγάτα,
καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὰ νύχια νὰ τσακώσουνε τὴν γάτα.
Γιαπωνέζοι, Γιαπωνέζοι, ποὺ θαρρεῖς πῶς εἶν' ἐδῶ
τόκο τῆς Ἰαπωνίας, Ναγκασάκη κι' Ἰεδδῶ.

Γι' αὐτὸ τώρα σ' ἐρωτοῦσα νὰ μοῦ πῆς, σοφὲ γεννάδα,
μήπως διδάσας ἐκείνην τοῦ Μπερτόλδου τὴν φυλλάδα.
Μέσα στῆς Λογγοβαρδίας τὸ βασίλειον ἐκεῖνο
εἶχε τὴν κυρὰ Μαρκόλφα καὶ παιδί τὸν Μπερτολδῖνο.

Κι' ὁ Μπερτολδῖνος ὁ μικρὸς πῆγε σιγὰ σιγὰ
καὶ σὲ μιάς κλώσσας, ὅπως λέν, ἐκάθισε τ' αὐγά,
ἐλπίζοντας, βρὲ Περικλῆ, σὰν ἐξυπνο κεφάλι
μὲ τὴν δική του ζεστασιά κλωσσόπουλα νὰ βγάλῃ.

Π. — Ἀκόμη δὲν κατάλαβα τοῦτος ὁ Μπερτολδῖνος
τὶ σχέσιν ἔχει μ' ἐλ' αὐτά;
Φ. — Κατάλαβέ το, κτήνος.

Μὴ φαίνεσαι πολὺ πεζός,
μὴ στέκης πάντα σὰν χαζός
μὲ νοῦ μπομπουνισμένο...
Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Π. — Αἰ σκέψεις σου κοιναὶ
δὲν πρέπει, κουενέ,
νάναι καθὼς τῶν ἄλλων
συγχρόνων παπαγάλων.

Χωρὶς κανένα φόβον, χωρὶς κανένα πάθος,
κάθε τοῦ κόσμου πρᾶγμα μελέτα κατὰ βάθος.
Ἐρεῦνα καὶ θὰ νοιώσης, Ρωμαῖκο κεφάλι,
πῶς σ' ἔλα μία σχέσις ὑφίσταται μεγάλη.

Π. — Πάψε βλακείαις νὰ μοῦ λές, ἀλλέως, στραβοσκέλη,
θὰ πιᾶσω τὸ κεφάλι σου νὰ τὸ κυτῶ' στοὺς τοίχους...
Φ. — Μήπως κι' ὁ Χάμλετ ὁ γνωστὸς ἀκούων ν' ἀπαγγέλῃ
ἕνας καλὸς ἠθοποιὸς ἐκ τῆς Ἑκάθης στίχους,
μήπως κι' ἐκεῖνος τάχατε δὲν ἐρωτᾷ, κουτάδι:
τί σχέσιν ἔχει πρὸς αὐτὸν ἡ δυστυχὴς Ἑκάθη,
κι' ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνην,
καὶ τὸν πολὺν τῆς πόνον
ἐξιστορεῖ μὲ τόνον
καὶ τραγικὴν ὁδύνην;

Ἰδὲ ταῦτά τῆς κλώσσας καὶ γρήγορα θὰ νοιώσης
ὅτι δηλοῦν τοῦ κράτους τὰς νέας βελτιώσεις,
καὶ μέγας Μπερτολδῖνος
θὰ δῇς πῶς εἶν' ἐκεῖνος,

ὅπου θαρρεῖ σὰν κλώσσα
ταῦτά πῶς θὰ ζεστάνῃ,
καὶ πῶς πουλάκια τόσα
μέσ' ἀπ' αὐτὰ θὰ βγάγῃ.

Π. — Τώρα καταλαβαίνω
γιατὶ τὰ λές αὐτά,
καὶ στὴν οὐσία μπαίνω,
σοφὲ μου φαφατά.

Μίλησε ζωηρῶς
κι' ὀλίγον σοβαρῶς
περὶ τῶν Ἰαπώνων.

Κι' αὐτό, βρὲ Φασουλῆ,
τὸ θέμα προκαλεῖ
συγκίνησιν καὶ πόνον.

Φ. — Γὰ τέτοια τί' ρωτᾷς;
ἐπαυσε νὰ φοιτᾷς
εἰς τὰ Διδασκαλεῖα.

Καὶ τώρα, δυστυχῆ,
σὰν πρῶτα προσοχὴ
δὲν δίνεις στὰ βιβλία.

Καὶ φάσκω, φάσκεις, φάσκει,
φάσκομεν, φάσκουν, φάσκετε,
καὶ χάσκω, χάσκεις, χάσκει,
χάσκομεν, χάσκουν, χάσκετε.

Σὲ τέτοια γὰ καλὸ σου
μὴ χάνῃς τὸ μιστὸ σου,
σύρε νὰ παίξῃς πρέφα.
Καὶ μ' ἄλλους καὶ μονάχος
ἡσύχως κι' ἀταράχως
διάβαζε Γενοβέφα.

Ὡς ποῦ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα νὰ πάρῃ κάποιο τέλος
κι' ὡς ποῦ νὰ δῶ τί σκέπτεται γὰ τούτους ὁ Κορφιάνης;
κι' ἐγὼ τὰ κακουρήματα διαβάξω τῆς Ἀγγέως,
ποῦ σκότωσε τὸν ἄνδρα τῆς μαζῇ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς.

Ὡς ποῦ νὰ φθάσῃ ποθητὴ κι' εὐφρόσυτος ἡμέρα,
ποῦ μία μεταρρυθμισὶς θὰ γίνῃ νεωτέρα
καὶ ζύμωσις πολιτικὴ
μ' ἀλλοιωτικὸ προσωπικόν,
τότε τραγοῦδα τὴν Κικίη,
τότε τραγοῦδα τὴν Κοκῶ.

**Ἐκδρομὴ σπουδαία κι' ἄλλη
τοῦ κυρίου χρονοσμάλλη.**

Π. — Μὰ τί μαθαίνεις, Φασουλῆ, γὰ τὸν ρεπουμπλικάνη;
Φ. — Πῶς νέους λόγους ἐβγαλε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὠμίλει μὲ πολὺν θυμὸν
ὁ Ράλλης ὁ τῶν ἐκδρομῶν.

Στοὺς λόγους τοῦ τὰ πλήθη προσέτρεξαν ἄθροα
κι' ἐφώνησε γενναίως πρὸς μαχητῶν Ἡρῶα:
κυτᾶτ' Ἑλλήνων παῖδες
τὰ σκάουτ, τοὺς Φουρνιέδες,
τὸν ὀλεθρον τοῦ στόλου,
καὶ μὴν ἀκοῦτε διόλου
τὶ λένε στοὺς μπερδέδες.

Σὰν πάω στὰς Ἀθήνας
τὸ πόδι θὰ κυτῶσω,

καὶ θὰ ξαναζητήσω
πραγματικὰς εὐθύνας.
Ὑμνεῖτε μ' ἐν ὀργάνοις, ὕμνεῖτε μ' ἐν χορδαῖς,
ὕμνετε θὰ ζητήσῃ κι' ἐκεῖνος ὁ μπερδές.

Ὡς δεσπῶ κανέναν πῶς δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ,
εὐθύνας θὰ γυρεύω χειμῶνα καλοκαίρι,
καὶ γὰ τοὺς Γιαπωνέζους τὸν ἐρωτοῦσαν τόσοι,
ἐλπίε κι' ὁ Δημητράκης πῶς τίποτα δὲν ξέρει.

Δημητράκη χρυσομάλλη,
ἤλθες καὶ τ' ἀηδὸνί φάλλει
τὰ νεανικά σου κάλλη,
κι' ὅλοι σκούζουν: αἶντε ντέ.

Κι' ὅταν μ' ἔνα κι' ὅταν μ' ἄλλο
καὶ τὰ σκάουτ μὲ τὸν Γάλλο
σοῦ γεννοῦν θυμὸ μεγάλο
μὴ σιμῶνῃς σὲ μπερντέ.

Τέτοια μὲ Φιλομήλα κρυμμένη σὲ κλαδί
μὲ γλῶκα τραγουδεῖ,
κι' εὐθύνες φάλλει νέας χορεύουσ' αὐλητρίδες,
καὶ τώρα νάτος νάτος

προβαίνει κοτσονάτος
ὁ μὲ τὸν Γουλιέλμον συνομιλήσας τρίς.

**Τζωρτζῆς ὁ καδβαλάρης
κι' ἄετοφορὸς Ἀρῆς.**

Πολλοὶ μὲ τρόμο κρύο
κυττοῦν τὸν καδβαλάρη,
ποῦ τὸ ξανθὸ θηρίο
κυτᾶ μὲ τὸ κοντάρι.

Τὸν καδβαλάρη κύττα,
ποῦ μὲ τὴν Μαργαρίτα
μας γύρισε τοῦ Τζῶν.

Καὶ τέσοι Γιαπωνέζοι
χαρῆκαν καὶ Κινέζοι,
κι' ἐκεῖνος ὁ Τζῶν-Τζῶν.

Κυτᾶτε τὸν Κορφιάνη,
ὅπου διαβαίνει μ' ἄνι
ξετίμωτο καὶ γαῦρο.

Κι'είπαν πολλοὶ γιὰ τοῦτον,
ποῦ χάσανε τὸν νοῦ των,
αὐτὸ πῶς πῆρε μαῦρο.

Μαῦρος αὐτὸς δὲν πῆγαινε στὸν ἄνδρα κορυφαίας
καὶ φλογερᾶς ρομφαίας.

Κόκκινος ἦταν, βρὲ παιδιὰ, κι' ἐλάθεισαν στὸ χρώμα,
καὶ γιὰ τὸ λάθος των γελᾷ κι' ὁ Κάϊζερ ἀκόμα.

Κι' ἐγὼ λυπήθηκα πολὺ μὲ τόσους κατὰ βᾶθος
σὰν ἔμαθα τὸν Μέλανα πῶς πῆρε κατὰ λάθος,
ἀλλ' ὅμως ἀπετίναξα τὸν ὕπνο τὸν νωθρὸ
σὰν φώναξαν ὁ Κάϊζερ πῶς τοῦδωσ' Ἐρυθρό.

Τζώρτζης ὁ καθδαλάρης
κι' ἀετοφόρος Ἄρης.
Τύρισε στὴν Ἀθήνα χωρὶς καμμιὰ πομπή,
καὶ στὸ Σερασκεράτο δὲν πρόφθασε νὰ μπῇ
κι' εἶδε μπροστά του πρῶτο τὸν Τοῦρκο τὸν Ναμπή.

Πάντα χαριτωμένος
σὲ μαῦρους καὶ κοκκίνους
δείχνει τὸν ἀετὸ του.

Κι' εἶν' εὐχαριστημένος
μὲ τούτους καὶ μ' ἐκείνους
καὶ μὲ τὸν ἑαυτό του.

Μὲ δακρυσμένα μάτια
ἔχαιρέτησε Παλάτια
καὶ συναναστροφαῖς.

Κι' ἦλθε ν' ἀκούῃ βόγγους,
ἦλθε σ' ἐγγράφων ὄγκους
νὰ βάζ' ὑπογραφαῖς.

Τζώρτζης ὁ καθδαλάρης
κι' ἀετοφόρος Ἄρης.
Σωστὸς μεγαλομάρτυς κι' αὐτὸς ἀληθινά,
γιατὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τοῦ λέν νὰ κυβερνᾷ.

Κι' ἂν τώρα ποῦ δὲν θέλει
χορταίνωμε καρδέλι
κι' ἐμεῖς οἱ πατριῶται.

Ἄν μ' ὀρεξί' λιγάνι
ἔβλεπαμε τὸν Γεωργάκη,
τί θὰ γινόταν τότε.

Ὡς μάρτυρα καὶ τοῦτον ἀληθινὸν θεωρεῖ,
ἐκὼν ἀφίνει κι' ἄκων
τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων,
καὶ στὰς κλεινὰς γυρίζει νὰ κυβερνᾷ μὲ ζόρι.

Κι' ἐν τούτοις τὸ σκαφίδι
δὲν παραιτεῖ τοῦ κράτους,
κι' ἀκούει τὸν Μπουφίδη
καὶ τοὺς λοιποὺς φιλάτους.

Κι' ἐν τούτοις συνηγμένους
μετὰ χαρᾶς κυττάζει
τοὺς εὐχαριστημένους,
κι' ἀμέσως ξενοστάζει.

Κι' ἐν τούτοις θέλει στόλους,
ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἰάπωνας,

κι' ὑπόσχεται πρὸς ὅλους
φασιανοὺς καὶ κάπονας.

Π.—Τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ πάλι χαρωπὸς ὁμολογῶ,
ποῦ γυρεῖ κυβερνήτας μοναχὰ μὲ παρακάλλω,
κι' ἤθελα παπᾶς νὰ γίνω σὰν τὸν Κάϊζερ κι' ἐγὼ
νὰ διαβάξω μέρα νύκτα τὰ Ρωμαϊκὰ κεφάλια,
μὰ καὶ σένα τὸν σαλιάρη,
κι' ὄρσε δυνατὸ στηλιάρη.

Ὁ Φασουλῆς στὸ Σταδίων, τῆς δόξης τὸ Παλλάδιον.

Εἶδα δρομεῖς καὶ πύκτας στοὺς στίβους τῶν Σταδίων
καὶ δρόμους ἀθλητῶν,
κι' εἶπα καθ' ἑαυτὸν
πῶς ἡ ζωὴ μας εἶναι δρόμος μετ' ἐμποδίων.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἐπαθλα νικῶν ἐκύτταξα σὰν βλάξ,
ὅπου κι' ἐπαμειβόμενα καλοῦντ' Ἑλληνικά,
γιατὶ μεταδιδάσσονται κατ' ἔτος ἐναλλάξ
ἀπὸ τὸν ἓνα Σύλλογον στὸν ἄλλον ποῦ νικᾷ.

Κι' ἐφώναξα στοὺς ἀθλητάς: περιχαρεῖς γελᾶτε,
κι' ὁπόταν ἓνας Βουλευτὴς κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον
ἀφίνῃ τὴν μερίδα του καὶ σ' ἄλλην προσκολλᾶται,
μοῦ φαίνεται σὰν ἐπαθλον κι' αὐτὸς ἐπαμειβόμενον.

Κι' εἶδα δισκοβόλους κι' εἶπα: πόσοι τάχα μὲς στὴ σφαῖρα,
ποῦ κρατοῦν στὸ χέρι δίσκο, δὲν τὸν ρίχνουν πέρα πέρα,
κι' ἄλλοι πᾶνε καὶ τὸν πέρνουν
καὶ μὲ τοῦτον γύραις φέρνουν;

Κι' ἄκουσα παικίλους βόμβους,
κι' εἶδα μαθητὰς Σχολείων,
ποῦ χυναν ἰδρωτὸς θρόμβους
μὲς στὸ καῦμα τῶν ἡλίων.

Κι' εἶπα: τάχα τί θὰ γίνουν ὅλοι τοῦτ' οἱ μαθηταί;
τάχα θὰ φανοῦν μὲς μέρα τῆς πατρίδος μαχηταί,
ἢ θὰ πᾶνε μετανάσται μὲσα στὴν Ἀμερικὴ
κι' ἔπειτα χωρὶς βρακί
θὰ γυρίσουν ἀπ' ἐκεῖ;

Εἶπα τέτοια σκεπτικῶς καὶ τοὺς κύτταξα μὲ πόνον,
κι' ἐφυγα χωρὶς νὰ δῶ καὶ τὸ τέλος τῶν Ἀγώνων.

Μὲ δάκρυ ραίνομε πικρὸ
τοῦ Μουτσοπούλου τὸν νεκρὸ,
καὶ σὲ πολλῶν ἀγάμνησιν ἀξέχαστη θὰ μένῃ
μία μορφή φιλόδημος, χορηγὴ κι' ἀγαπημένη.

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Χαϊρόπουλος ὁ Κώστας ποῦ τὸν Χρόνον διευθύνει,
σὺν τῷ χρόνῳ φαμελίτης ἀπεφάσισε νὰ γένῃ,
κι' ἐμνηστεύθη μὲ τὴν Βέργου τὴν ἀβρὴν Ἀναστασίαν,
δεσποινίδα κι' ἀπὸ σπητι καὶ σὲ χάριτας πλουσίαν.
Κι' ὁ Ρώμηος αὐτὸ τὸ ζεῦγος ὡς εὐάρεστον ἐγκρίνας
εὐχεται νὰ ζήσῃ πάντα σὰν τοῦ μέλιτος τοὺς μέναι.

Ὁ κύριος Εὐστάθιος Λοβέρδος, Πειραιώτης,
καὶ μέγας διομήχανος πρωτεύων ἐν τοῖς πρώτοις,
ἐπῆρε τὸν χρυσοῦν σταυρὸν Ἀγίου Στανισλάου
ὡς γέρας τῆς δράσεως κοινῆς καὶ φιλολάου.